

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: T. Q. T.,** zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 383/2003 - 25 ze dne 13. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svojí včas podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 383/2003 - 25 ze dne 13. 1. 2004, kterým bylo odmítnuto jeho podání ze dne 21. 8. 2002, kterým stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 937/LE - VL11 - VL02 - 2002 ze dne 2. 8. 2002, kterým byla jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta jeho žádost o udělení azylu. Zároveň bylo žalovaným rozhodnuto o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 téhož zákona a byla konstatována neexistence překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Krajský soud v Brně opřel své rozhodnutí o odmítnutí stěžovatelova podání o skutečnost, že jeho podání postrádalo náležitosti podle § 37 odst. 2 a 3 zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jeho podání ze dne 21. 8. 2002 tyto náležitosti splňuje, neboť z něj vyplývá, jaké rozhodnutí napadá, vyslovuje s ním nesouhlas a považuje je za nezákonné. Stěžovatel se také vyjádřil k tomu, z jakých důvodů se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Proto mělo být jeho podání jako žaloba soudem věcně projednáno. Pokud Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že podání vykazovalo vady, měl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. stěžovatele vyzvat k odstranění vad podání a stanovit mu k tomu lhůtu. Kromě toho stěžovatel napadá i závěr Krajského soudu v Brně ohledně stěžovatelova zastoupení v průběhu řízení před žalovaným. Stěžovatele v průběhu správního řízení zastupoval advokát, žalovaný však odmítl převzít od stěžovatele plnou moc a odmítl, aby byl jeho zástupce přítomen sepisu jeho žádosti o udělení azylu. Stěžovatel byl přinucen k úkonům, které činil bez svého zástupce, nerozuměl tomu, co podepisuje, a není si vědom, že by se vzdal svého práva na podání opravného prostředku. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení Krajského soudu v Brně a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti věcně nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že stěžovatel podal podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2002 u žalovaného dne 21. 8. 2002 opravný prostředek. V něm uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, že má v České republice syna, který má dva roky a který má trvalý pobyt v Uherském Hradišti. Toto podání bylo předloženo k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Praze. Ten měl podle s. ř. s. účinného od 1. 1. 2003 uvedené podání projednat a rozhodnout o něm jako o žalobě (§ 129 odst. 2 s. ř. s.). Dne 2. 9. 2002 pak stěžovatel své podání doplnil o vady řízení, kterých se měl žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí dopustit. Dne 13. 1. 2004 Krajský soud v Brně rozhodl o odmítnutí stěžovatelova podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu absence náležitostí žaloby. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 1. 3. 2004 a ten je týž den napadl kasační stížností, doplněnou dne 13. 4. 2004.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí jeho podání, což je kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení Krajského soudu v Brně v mezích uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost důvodná není.

V posuzované věci postupoval Krajský soud v Brně podle právní úpravy správního soudnictví účinné po 1. 1. 2003. Uvedená věc napadla původně u Vrchního soudu v Praze na základě podaného opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu. Řízení o tomto opraveném prostředku nebylo dokončeno do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti nový procesní právní předpis upravující řízení před soudy ve správním soudnictví - s. ř. s. Podle § 129 odst. 2 s. ř. s. se řízení o opravných prostředcích podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona, o nichž soud nerozhodl do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, tj. podle ustanovení

upravujících řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu. V takovém řízení se tak použije i § 71 odst. 1 s. ř. s., jež upravuje zvláštní náležitosti žaloby, které doplňují obecné náležitosti podávané z § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. Nezbytnou náležitostí žaloby je tak zřetelná identifikace žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Krajský soud v Brně stěžovatelovo podání odmítl s odkazem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, který spatřoval ve skutečnosti, že podání stěžovatele neobsahovalo náležitosti stanovené v § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 písm. a) - f) s. ř. s. Svůj závěr o neodstranitelnosti vad podání opřel krajský soud o § 71 odst. 2 s. ř. s. Podle věty třetí tohoto ustanovení je možné rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Tato lhůta již dle krajského soudu uplynula, a proto by doplnění žaloby na základě výzvy soudu bylo nadbytečné, neboť by soud k němu nemohl přihlížet.

Jak vyplývá z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (lze poukázat například na rozsudek č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 ze dne 23. 10. 2003 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 113/2004 Sb.), neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno. K tomu je třeba dodat, že § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy v souladu s konstantní judikaturou i pro doplnění žalobního bodu do podání, které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo, a kterému tedy chybí i povinné tvrzení o zkrácení na právech dle § 65 odst. 1 s. ř. s., nikoli však na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby, mezi něž patří i skutečnost, že žalobní bod je formulován nedostatečně přesně či podrobně, jsou odstranitelné postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Teprve v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením řízení o takovém podání, přičemž o tomto následku musí být podatel ve výzvě poučen. V této právní věci je tedy pro Nejvyšší správní soud klíčovou otázka, zda byl ve stěžovatelově podání ze dne 21. 8. 2002 (nikoli již v jeho doplnění ze dne 2. 9. 2002, které bylo učiněno po sedmidenní lhůtě, o níž byl stěžovatel v rozhodnutí žalovaného poučen) obsažen alespoň jeden žalobní bod či nikoli. Omezil-li se stěžovatel toliko na vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného a uvedl-li pouze, že má v České republice syna, který má dva roky a pobyt v Uherském Hradišti, pak takové jeho podání zjevně nesplňuje ani ty nejmírnější požadavky na formulaci žalobního bodu. Z takového podání ani při nejvyšší míře příznivosti posouzení pro stěžovatele nelze bez dalšího dovodit jakoukoli stěžovatelovu konkrétní argumentaci či skutková tvrzení proti rozhodnutí žalovaného. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbývá, než se s krajským soudem ztotožnit v tom, že žaloba žádný žalobní bod neobsahovala. Tato skutečnost již byla dostačující pro odmítnutí stěžovatelova podání. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když stěžovatelovo podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž by stěžovatele před nejprve vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že žaloba žádný žalobní bod neobsahovala a tato skutečnost představovala nedostatek podmínek řízení, jenž po marném uplynutí lhůty k podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. již nemohl být účinně odstraněn. Úvahy Krajského soudu v Brně o námitce uplatněné dne 2. 9. 2002, o které soud ostatně své rozhodnutí ani neopřel, tak již byly úvahami zbytečnými.

Stěžovatelovu námitku nezákonnosti odmítnutí jeho podání tedy Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu